

Observeu-los, van perdent

Passen els dies i els nervis es comencen a notar a Madrid. L'operació Pujol que, suposadament, havia de dissoldre l'onada independentista només ha servit per posar al descobert que l'estat espanyol utilitza la inspecció fiscal -i la tolerància amb els evasors- com a armes de combat polític en favor dels seus interessos de classe. L'eufòria de les portades madrilenyes s'ha evaporat en comprovar que era utilitzada, hàbilment, com a incentiu per acabar d'omplir els trams que faltaven per a la Diada. Mariano Rajoy obté suports internacionals en format el·líptic que ni prohibeixen res ni anuncien cap plaga bíblica sobre un futur estat català. I, a sobre, Alex Salmond arrasa els arguments unionistes en el debat de la BBC. Un final d'agost horrible que presagia un setembre que pot ser catastròfic per a la seva estratègia d'immobilisme radical.

Però el pitjor que els passa és la constatació que les elits madrilenyes van perdent la base social i la legitimitat que havien tingut a Catalunya. És un procés irreversible, perquè la prohibició no és proposta i l'amenaça no és política. Les delegacions del PP i el PSC tenen lideratges afeblits i provisionals i Ciutadans ha començat una maniobra d'emigració electoral cap a l'Espanya espanyola un cop comprovat que mai no governaran ni un ajuntament català. La cara civil de l'unionisme català, Josep Ramon Bosch, no arriba als 1.300 seguidors a Twitter. I això després d'haver estat rebut (<http://www.lamoncloa.gob.es/presidente/actividades/Paginas/2014/140714-rajoyplataforma.aspx>) per Mariano Rajoy a La Moncloa durant una hora i mitja i amb tots els honors.

Això no equival a una victòria sobiranista, ni molt menys. L'estat controla tots els àmbits de poder. Tots. Però, com deia Trotsky, arriba un moment en el qual l'obstacle principal per guanyar és l'hàbit de considerar que adversari és més poderós.